

Marijikin Ograček

**Versko - vzgojni list
za našo mladino**

MARIJIKIN OGRAČEK

VERSKO - VZGOJNI LIST ZA NAŠO MLADINO.

Izhaja vsaki mesec 8.

Vrežuje ga na čast Deteti in Mladenki Marijiki: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih. Cena: 4 Din letno. Pošila se samo z Marijinom listom skupno in je za inozemstvo brezplačen.

DEČKI!

Marijikin Ogracek je za vas, odraseni dečki, čtite ga i širite ga! Vredniki pa javite, koliko vas je, ki ga širite, koliko jih je, ki ga čtejo. Javite se iz vsake vesi!

Vrednik.

DEKLE!

Marijikin Ogracek je za vas, odrasene dekcle, čtite ga i širite ga! Vredniki pa javite, koliko vas je, ki ga širite i koliko jih je, ki ga čtejo! Javite se iz vsake vesi!

Vrednik.

Pišemo si.

Predragi mi stric!

Kratko moje je voščilo, samo, da bi se spounilo, brez težave, brez trpljenja dnevi Vašega življenja naj potekajo lepo, tudi zame sreča bo. Bog jih živi!

Kreslin Marija, vuč. II. raz. Gornja Bistrica.

Dragi stric!

Približava se god sv. Jožefa. Tak Vam želem tudi jaz Micika zdravje i zadovolnost v toj skuznoj dolini. Dragi stric, ne morem Vas obiskati z nikšim darom, da ste daleč od mene ali pošlem Vam eden dar: zročim se z molitvov za Vas na den svetoga Jožefa. Še enkrat Vam želem vse, ka moje nedužno srce želej.

Srečno Vas pozdravljam

Micika Gumfiar, Vidonci 2.

Prečastiti gospod, predragi naš stricek!

Dnes Vam pišem. Pišem Vam, ar se je približao Vaš častiti god. Ob toj priliki Vam želem vsega najlepšega, ka si žele Vaše blago duhovniško srce. Posebno Vam želem boljše zdravje i dugo življenje.

Zbogom ostanite

Micika Tkalec, Knežovo.

Marijikin Ograček

Sveti Janoš Don Bosko, reši našo mladino!

Miljone si rešo
Zblojenih mladcev,
ki v večno so temo
pogražali se ...
K Mariji pripelo
zgubljene si vse ...

Miljone zagrnjo
nedužnih mladencov
si sveti Don Bosco
pod Materni plašč,
je lilje občuvo,
kak samo ti znaš.

Miljone si krepo
na poti pokore
i vodo je lepó
v čednosti naprej ...
si vsakomí pravo:
na Mamiko glej!

Slovenske Krajine
vso blodno mladino,
nedužne nje sine
pripelaj na pot
nebeske Kralice
i reši vseh zmot!

»Široka so vrata i prostorna je pot, ki drži v pogüblenje i mnogo jih je, ki v pogüblenje po njej hodijo.«
Mt. 7. 14.

»Zato smo na sveti, naj bi Boga spoznali, njega ljubili, nje-mi služili i se potom toga zveličali,« Kat. 1. To je jasen i točen odgovor na najtežje pitanje življenja, najmre: Zakaj smo na sveti! Za to nas je odebrao, določo Bog sam i tak nas vči po božem nazveščenji naša sv. vera.

Če poznamo svoj časni i večni namen, moramo spoznati ešče pot, ki nas do njega vodi, pot, ki nas pripela k našemi več-nomi cili, odnosno ki nas od večnoga cila odvrača.

Dve poti vodita skoz človeče življenje: Edna široka i pro-storna, ta druga vozka i strma. Tretje poti nega! Ar Gospod Jezuš Kristuš govori samo o teh dveh potih. »Stopite skoz vozka vrata, zakaj široka so vrata i prostorna je pot, ki drži v pogüblenje i mnogo jih je, ki v pogübo po njej hodijo. Kak vozka so vrata i tesna je pot, ki drži v življenje, i malo jih je, ki jo najdejo!« Mt 7.

Zato smo si poglednoli najprle svoj časni i večni cio i na-men svojega zemelskoga življenja, da si znamo zebrati pot skoz življenje. Prvo ali drugo! Vsaki človek hodi po ednoj ali po drugoj poti iz med teh dveh v svojem življenji. Tüdi mi se mo-remo odločiti za edno ali za drugo...

Dnes si poglejmo te prvo pot, od štere pravi Gospod sam: »Široka so vrata i prostorna je pot, ki drži v pogüblenje...« Kaj je ta pot i kakša je; i ešče to, kam nas pela...

Vsaki na prvi pogled lejko spozna že iz reči Kristušovih, ka je ta prostorna pot, ka so ta široka vrata, pot greha i grešnosti! Tüdi ta pot vodi i pela skoz človeče življenje, ali ta ne vodi k cili, v večno življenje, za štero smo stvorjeni, nego kak Kristuš sam pravi, ka »drži v pogüblenje«. Njeni konec je: »Strašno je spadniti v roke živoga Boga!«

Pot greha i grešnosti! Ka je greh, grešnost? Ka pravimo na to mi, naša pamet i zdrav razum i ka pravi na to Bog sam!

a) Kak se greh čini, to človek naskori zna, to razmi že malo dete, ali jedro-bistvo greha, njegovo hüdobijo, predrznost, ne moremo tak zlejka zarazmiti i zapopasti. I ravno zato ar to tak žmetno razmimo i zapopademo, ništerni ljudje tah lehkomiselno

mislijo o grehi i grešnosti i grešnom življenji! Tak, ka celo greha ne priznavajo, ve praj greha nega, to samo popi nekaj glasijo i predgajo od greha. Drugi nikelko priznavajo, ka je greh, to se pravi, ka delajo razloček med dobrim i lagojim činenjom, ali o grehi mislijo po svojem. To, ka se njim vidi, to držijo za greh, ka pa ne, to pa ne, za maloga ali za velkoga, tak kak njim bole paše v življenji. To delajo po svojoj vagi i na svojo mero. Vsi ti mislijo, ka je greh mala i neznatna reč, za štero se Bog, Večni i Neskončani Bog, niti ne briga. Zato njim je greh za življenje skoroda potreben. Malo bole lüšnoga i fletnoga življenja si brez njega niti misliti ne morejo. Potreben se njim vidi, kak mastni ocvirki za žganike. Kim več jih je, tem boši i tečnejši so. Ravnotak življenje: kim več je kakše svinjarije, tem lüšnejše je i tem bole fanj. Tak misli samo ete brezvesten i lahkomišleni svet zasleplen od grešne strasti.

»Greh je radovolna i prostovolna prelomitev bože zapovedi« nas vči sv. vera. Stvar, človek prelamlja božo zapoved, je ne spunjava. Boga s tem žali. Stvar se protivi, upira svojemi Stvarniki, človek proti svojemi Bogi. Vsaki greh je tak punt, revolucija človeka proti Bogi, čarna nezahvalnost božoj dobrotljivosti, strašna predrznost naproti božoj vsegamogočnosti, hüdobnost proti božoj pravici i svetosti. Ti strašni čemerer so v jedribistvi greha, posebno pa v vsakom smrtnom grehi! I kim menjši je človek pred Bogom, i kim vekši i zmožnejši je Bog pred človekom, tem strašnejši je greh. To nam pravi naša zdrava pamet i naš razum. Naša pamet vse strahote i grozote greha nemre i nezmöre zarazmiti i zapopasti, ar je greh skrivnost. Zato je za greh ne zadostno i odločilno mišljenje človeka, ne naša mera i naša vaga, nego greh moremo gledati i ga razmiti tak, kak Bog od njega misli i kak On čüti. Stoga vidimo i spoznamo jedro greha, keliko je to človeškoj pameti mogoče zapopasti i zarazmiti!

b.) Kak Bog, neskončna pravica i svetost, kak On misli i čüti, ka je greh v božih očej? Ali je Bog dao kakšo izjavo i kakše svedočanstvo ka je greh v njegovih očaj?... Kakša i štera so boža svedočanstva od greha, smrtnoga greha?

1. Bilo je v začetki sveta. Stvoro je Bog nebroj angelov, čistih i svetih dühov z razumom i prostov volov, v posvečüjočoj milosti božoj. Veličastni i mogočni so bili, pravični i sveti. Najvernejša podoba Boga samoga! Za najvekšo slüžbo i najsve-tejši poseo so bili stvorjeni: Da bi svojemi Bogi slüžili i vživali

srečo i blaženost nebesko na vse veke. Ne ednoga ali nikelko sto, nego 9 angelskih zborov na milijone in milijarde jih je stvorilo mogočni dober Bog.

Njihova lepota i mogočnost pa jih je zvisila, spuntali so se, uprli so se Bogi. To se pravi, pregrešili so se, Boga so zbantivali i razžalili s svojov gizdov: »Ne bomo več služili!« Nezahvalnost, predrznost, nedopovedliva hüdodelnost ... Človeki se že grsti i mrzi, če samo čuje zgodbo.

»I velka vojska je nastanola v nebi. Mihael i njegovi angeli so se vojsküvali z Luciferom i njegovimi angeli i so je premagali i je ne bilo več za nje mesta v nebesaj!« Aplx. 12. Ka se je zgodilo? Bog je zavrgeo angele i jih je vrgeo v pekeo. Iz angela je nastao v ednom megnjenji šatan. Iz najlepšega i bolšega stvorjenja, najhüdobnejše i najgrše stvorjenje. Iz nebe je nastano za nje v ednoj sekundi pekeo. Večna nesreča, večni ogenj i trpljenje. Ne za ednoga, za miljone se je to dogodilo, za vse grešne angele. I to je včino tisti dober Bog, ki jih je komaj stvorilo.

I če se pitamo kaj je tomi vzrok? Eden sam greh! Tak Bog misli i čüti od greha, to je njegovo prvo svedočanstvo, njegova slovesna boža izjava, kak On, Bog, misli i čüti o grehi! Pri prvom grehi kak mogočno govori Bog od greha! Ali razmimo to?

2. Bilo je tüdi v začetki sveta. Stvorilo je Bog človeka Adama i Evo. Na svoj kep i spodobnost jiva je stvorilo. Razum, slobodna vola, posvečüjoča milost jiva je dičila. Tüdi za Boga, za njegovo sveto službo sta bila določena in večno zveličanje bi bilo njihovo plačilo. Kak imenitne, zvišene i nebeske reči so to i vse to za človeka! Paradižom sta dobila za svoje začasno zemelsko stanovanje i v njem ne bilo betega, ne žalosti, ne trpljenja, ne smrti ... Srečna i blažena že na tom sveti.

Ali ka se je zgodilo? Druga najvejša nesreča na sveti, katastrofa za človeški rod ... Šolska deca nam pripovedavajo iz zgodovine prviva človeka: Bog njima je dao zapoved: »Od vsega drevja v raji jej, od dreva na sredi raja pa ne jej, da ne vmerješ!« I prišla je kača, ki je bila med vsemi živali najbole prefrigana i je pitala Evo: »Zakaj vama je Bog prepovedao jesti od vsega drevja v raji?« ... Žena je odgovorila: ... da ne bi mogoče vmrla!« — »Nikak ne bota vmrla, temveč odprejo se vama oči i bota kak Bog!«

»I bodeta kak Bog!« To jiva je zmotilo, zapelalo, pogübilo, ka sta sklenola: »Ne bova več služila!« Ne bova več Boga bogala i se njemi pokoravala; ne! sama bodeva, kak Bog. Drügi punt, drüga reberija, revolicija dveh človečih src proti večnomi i neskončnomi Bogi. Pozabila sta na dobrote i na darove, pozabila sta ka sta samo stvar i da je nad njima vsemogočni Bog! I se njemi opreta, se proti njemi zdigneta i božo zapoved zavržeta i jo prelomita! Ali Bog mirno gleda, se ne briga za hüdobijo človekovo, za njegovo nezahvalnost i predrznost? ... Ešče se prav ne poskrijete, že začüjeta glas Gospoda, Stvoritelja svojega, Boga samoga: »Adam, kde si?« Že ga zove na račun i odgovornost i na božo pravico!

I to edno delo, edno vtrgnjeno jabolko je prebrnolo celi svet i je prineslo nevolu i nesrečo celomi človečemi rodi! Zgübila sta posvečüjčo milost za sebe i za ves človeči rod, i s tem sta zgübila pravico do večnoga življenja za vse. Po smrti jiva čaka večno trpljenje, pekeo, če nas Kristuš nebi odrešo i nam spravo nazaj zveličanja. — Tü na zemli sta zgübila raj, nemrtelnost, trpljenje, smrt pa sta si zaslužila. To so velke reči, če je premislimo po istini, kak so. Od toga vremena se je svet preobrnol: Trpljenje, žalost, nevole, betegi, pmenjkanje, lakota vojske, smrt ... vse težave i vsa nevolu etoga sveta se je začela, s prvim grehom i to pravzaprav za celo zemelsko življenje i za vsakoga človeka, bodi krao ali prosti kmet. I na drügom sveti: Če ravno nas je Jezuš Kristuš odrešo i nam je nazaj spravo večno zveličanje, što ga je siguren i gvüšen? Vsi smo v stalnom strahi večnoga pogübljenja! Zato piše sv. apoštol Pavel: »S sv. strahom i trepetom delajte z svoje zveličanje!«

Ali so to malenkosti? Skuze milijonov, zdihavanje celoga človečanstva, trpljenje jezero i jezero letja, smrt, strah pred pogübljenjom i navse zadnje pekeo! I zakaj vse to, ka je vzrok i povod tomi? Eden sam greh! To je drüga slovesna izjava i slovesno svedočanstvo Boga samoga, kak On misli i čüti, ka je greh! Tak govori Bog od prvoga greha Adama i Eve, vsemi človeštvu v svedočanstvo! Ali zapopadnemo bože svedočanstvo?

Eden je glas obeh sodb: »Strašno je spadnoti v roke živoga Boga!«

Če to obrnemo na sebe: ka bo z nami? Ka bomo mi činili, ki mogoče nemamo samo ednoga greha, nego na tucate, ka će ne na cente? Ali bo Bog sodo nas nači, po drügoj meri, na drügo vago? ... Ne! Ravnotak bo sodo tüdi nas i našo grešnost! Ka

bo z nami, ki mammo vekše i obilnejše grehe! Prav piše sv. Pismo: »Božoj smilenosti se mammo zahvaliti, ka ešče ne smo vničeni!« Ali razmimo, ka je greh i grešno življenje v božij očaj? ...

3. Ali nam je Bog dao mogoče ešče vekše i strašnejše svedočanstvo od greha? Ja! 33. leta je bilo pred 1900 leti. Sin boži je prišeo na svet, je postao človek, je za nas mogeo iti v strašno trpljenje i grozno smrt, na križ. I tam je zdihavao: »Moj Bog, moj Bog zakaj si me zapüsto!« I se ga je ne smilo, ga je ne pomilüvao! »Bog svojemi lastnomi Sini je ne prizaneseo nego ga je darüvao za nas vse!«

Kristuš, Sin živoga Boga, križani trpi i vmerna! Zakaj? za grehe sveta. To je svedočanstvo i to je dokaz i najvekša i najstrašnejša izjava Boga, ka je greh. Što to bar nikelko razmi i zapopadne, te dobi pravo mišljenje o grehi i grešnosti! Vekšega i jasnejšega pa tüdi strašnejšega dokaza, potrdila od greha nam Bog več ne mogeo dati. Koga ne genejo nebesa i blaženost, koga ne prestraši pekeo i njegov ogenj, toga naj gene lübezen boža na križi! Kristuš Križani, daj nam milost, ka to razmimo i zapopadnemo, ka je greh pred Bogom!

Krščanska mladina slovenski dečki i dekle, ki se podajate v življenje, ali se šče podati na to pot, ali hodite i korakate že po toj poti skoz svoje življenje! Stoj, poglej i premisli! Kam ščeš iti i priti? K Bogi! Ali te bo ta pot, ki jo tlačiš pripelala ta, te bo vodila k Bogi, premisli! Da, bo te: »V roke živoga Boga!«

To je tista široka cesta i prostorna vrata, ki toti tüdi vodita skoz človeče življenje, ali ne vodita k cili, k Bogi, nego vkraj od večnoga namena od Boga! Pripela nas ta pot na konci tüdi do Boga, do njegove strašne, večne pravice! Po toj poti, po poti greha i po prostornoj cesti grešnosti ne morem i ne smem hoditi!

TRIJE ŽANDARI ...

Na Francoskom je živo plemeniti človek, ki je bio plemenitoga roda, izobražen i bogat zednim. Bio je duže časa narodni poslanec, nato prefekt edne francoske province. Ali mož se je navolo sveta i njegove dike, bogastva i je stopo blüzi Marseile varaša v Aiquebbelle varaši v najostreši red o.o. trapistov.

Bilo je na cente začudenja po sveti, kda je svet zvedo za te njegov stopaj. I mnogi so se trüdili, ka bi ga pregovorili, naj se povrne nazaj med svet.

»Nemrem nazaj!« se je glasilo odgovor moža. »Ali ste ne vidili pred vratami tri žandare, ki me ne pustijo nazaj, vó v svet...«

»Tri žandare? Mi smo ne vidili nikoga!« So odgovarjali začudeno. No! Te poglednite, kaj je eti nad vratami gor napisano: **Smrt, sodba i večnost!** To so trije žandarje, ki me zadržavlejo i me ne pustijo med svet! Zato tü ostanem!«

Ali ne držijo tüdi mene i tebe ti trije žandarje vkraj od greha, od grešnosti, od posvetnosti? »Misli na poslednje reči i ne boš grešio na veke!«

Trije žandari: Smrt, sodba, večnost!

Podoba Marije Pomočnice v Turini.

Ali ga poznate?

(P. Krizostom)

Ali ga poznate?

Imel je rad najmlajše brate.
Malčke je okrog sebe zbiral
Bednim solze je otiral
Bosko, naš svetnik.

Ali ga poznate?

Doma je iz dežele zlate.
Lep je v gloriji svetniški,
v halji biserni deviški.
Bosko naš svetnik.

Ali ga poznate?

Njegove čednosti bogate
Zorno se na njem blestijo —
Neskončno ljubil je Marijo
Bosko, naš svetnik.

Ali ga poznate,

to tajno rožo sredi trate?
Vabi k sebi nas ljubeče
Pot nam kaže rajske sreče
Bosko, naš svetnik.

Sv. Don Bosko Janoš.

Letošnja Velika noč v Rimu.

Povsod je Velika noč praznik veselja. Takrat se vse smeji in poje. Še celo to ljubo sonce, ki je pozimi le včasih in mimogrede ogledavalo naše vasi in domove, še to sonce se za Veliko noč tako prešerno in toplo nasmeje, da zavriskajo ptički in se zbude rožice na zelenih bregovih.

Po mnogih farah je navada, da na Veliko noč med procesijo in sveto mašo streljajo z možnarji. Za tako velik praznik so orglje preveč tihe; tudi zvonovi vsi skupaj ne morejo tako močno in lepo zapeti, kakor bi rade zapele in zavriskale krščanske duše na Veliko noč. Šele ob grmenju možnarjev in ob zvokih trobent so ljudje zadovoljni in duša nehote prepeva: Aleluja! Veselimo se vsi, Kristus je vstal!

Če je že po deželi na farah tako lepo o Veliki noči, kaj je šele v mestih in kako mora biti šele v Rimu, kjer je središče vsega katoliškega sveta. Ne vem, če je že kdo izmed bravcev kdaj premišljeval, kako neki praznujejo Veliko noč v večnem mestu Rimu. Mislim, da skoraj nobeden. Kako bi pa tudi! Saj je Rim tako daleč od nas, da še naše misli komaj pridejo tja. Zato vam bom pa malo povedal, kako je bilo letos tam za Veliko noč. Doletela me je bila namreč velika sreča, da sem bil za praznike tam. Povedal vam bom vse prav na kratko; če bi hotel vse povedati, bi moral popisati sto Marijikinih ogrščikov, pa bi vam še ne mogel vsega povedati.

Vsak že ve, da je Rim veliko mesto, ki v njem prebiva okoli en milijon ljudi — toliko skoraj, kakor je vseh Slovencev v Jugoslaviji. Za Veliko noč jih je pa letos prišlo v mesto še iz daljnih in bližnjih krajev na stotisoče. Samo iz daljnih tujih dežel jih je prišlo nad 150 tisoč. Tiste dni so bili v Rimu zbrani ljudje iz vseh narodov in iz vseh krajev sveta. Zdelo se mi je, kakor da smo v Babilonu, ko je Bog zmešal ljudem jezike. Nič se nismo med seboj razumeli, vsak je govoril skoraj drugačen jezik: črni zamorci svojega, Indijci svojega, Francozi, Angleži, Indijanci iz Amerike, Kitajci, Nemci, Španci, Japonci, Osamci, Irci, Boski, Čehi, Madžari, Romuni, Grki, Turki, Italijani itd. in med to ogromno množico se je prerivalo tudi nekaj nad 150 Slovencev ki smo poromali v večno mesto Rim za Veliko noč na božjo pot.

Morda bi kdo rad vprašal, če pride vsako leto za Veliko noč toliko ljudi v Rim. Gotovo ne. Saj so pisali časopisi, da v

Rimu še najbrže nikoli ni bilo zbranih toliko ljudi, kakor letos za Veliko noč. To je bilo nekaj posebnega in nenavadnega. Bile so v tem letu izredne slovesnosti. Kaj pa je bilo? Trojna slovesnost je bila na en dan in sicer: Velika noč, zaključek svetega leta in še ena velika in pomembna slavnost. Sv. Oče Pij XI. so proglasili Janeza Bosko za svetnika. In prav zaradi te slovesnosti je prišlo toliko ljudi. Prišli so počastit novega svetnika.

Ali naj povem, kako se je ta slovesnost vršila. Bojim se, da se boste utrudili, kakor sem se jaz, ko sem bil tam navzoč. Zato bom samo nekatere stvari čisto na kratko omenil; potem se bomo pa rajši malo pomenili o našem svetniku don Bosku.

Kdor je hotel priti na velikonočno nedeljo v cerkev sv. Pertra, si je moral že prejšnje dni preskrbeti vstopnico. Kdor ni imel vstopnice z vsemi pečati in podpisi, tisti je moral ostati zunaj. Mi smo jih nekateri imeli. Oznanjeno je bilo, da se bo začelo sveto opravilo v cerkvi ob tri četrt na 8. Ker smo vedeli, da bo veliko ljudi, smo šli k cerkvi že ob 6., da bi prišli med prvimi. Toda kako smo se začudili, ko smo videli, da že oblega vrata velikanska množica ljudi. S tovarišem sva se porinila v gručo in potem je šlo počasi naprej, korak za korakom. Eno celo uro sva se takorekoč borila, da sva prišla vendarle k vratom in potem v cerkev. Ko je bila cerkev polna, so vrata zastražili papeževi vojaki in ljudje so morali ostati zunaj na trgu pred cerkvijo. Tam se jih je nabralo kmalu čez tristo tisoč. V cerkvi nas je pa bilo, kakor poročajo časopisi, 60 do 80 tisoč.

Ob ¾8 se je začel papežev spreved ali procesija. Vžgalo se je na stotine in stotine luči po oltarju, stropu in stenah. V začetku procesije so šli papeževi vojaki z dolgimi sulicami. Za njimi so prihajali razni imenitniki, člani kraljevskih rodovin, siamski kralj in kraljica, principi in prestolonasledniki. Za temi so šli duhovniki s prižganimi svečami. Bilo jih je okoli 2000. Kako veličastna procesija! Za temi so prišli kanoniki in prelati; tudi teh je bilo par sto. Potem je šlo okoli sto škofov, 20 kardinalov in na koncu obdan od častne straže na visokem prestolu sv. oče papež Pij XI. Tedaj so zabučale trobente, zapeli so zbori pevcev, vse pa je prevpila navdušena množica, ki je ploskala in klicala v vseh jezikih »Naj živi sv. Oče! Živijo!...« On pa je blagoslavljal, vedno blagoslavljal, dokler ga niso prinesli do oltarja, kjer so se začeli sveti obredi in potem sv. maša, ki jo je daroval papež. Vem, da si tega ne morete predstavljati.

Tudi jaz bi si ne mogel. To se more samo videti in čutiti, povedati in popisati se ne da.

Pred sv. mašo so sv. Oče proglasili don Boska za svetnika ter priporočili vsem vernim kristjanom, naj ga posnemajo in se k njemu zatekajo. Da bi videli, kaj se je takrat zgodilo v cerkvi. Ljudje so kar poskakali na klopi, krilili so z rokami po zraku, ploskali in na vso moč rjuli »živijo don Bosko, živijo svetnik, živijo sv. oče...« Začeli so prepevati pesmi na čast novemu svetniku in šele po dolgem času se je navdušenje toliko poleglo, da so zopet zlezli s klopi in počasi utihnili. Začela se je slovesna papeževa sv. maša. Težko mi boste verjeli, če vam povem, da je trajala do 1½ popoldne. Skozi silno gnečo sva prišla s tovarišem iz cerkve ob ¼3 in se globoko oddahnili. Kaj je bilo zunaj, kjer je čakala nepregledna množica ljudi na sv. Očeta, o tem ne bom pripovedoval. Rajši sedaj nekaj o svetniku Janezu Bosku.

Sveti Janez Bosko.

Marsikomu je že znano to ime. Lahko bi skoraj rekel, da je v Prekmurju zelo malo ljudi, ki bi še nikoli ne bili slišali kaj o don Bosku. Saj so tam za Muro v Veržaju njegovi sinovi — salezijanci. V tistem njegovem zavodu se je že izšolalo toliko prekmurskih dečkov, da je veselje. Že nekaj let imajo salezijanci zavod tudi že v Murski Soboti, v središču vsega Prekmurja. Kdo ne ve za Martinišče? Kdor pa pozna salezijance, pozna tudi že njihovega ustanovitelja in očeta svetega Janeza Boska, ali kakor ga splošno nazivljejo don Boska.

Gotovo bo marsikdo izmed čitateljev kdaj poromal na božjo pot k sv. Ivanu na Razkrižje ali k Materi dobrega sveta v Veržej ali pa na praznike v Mursko Soboto. Tedaj bo brez dvoma v pridigah slišal tudi kaj o don Bosku. Pa to morda še ne bo tako kmalu. Zato bo čisto prav, če se že prej malo seznanite z življenjem tega velikega in izrednega svetnika. Poglejmo torej, kdo in kaj je bil don Bosko.

1.) Otroška leta.

Ko je bil sv. Janez Bosko še majhen, so mu vsi rekli Janzek. Mi bi mu bili rekli Janči ali Vanek. Doma je bil Vanek v Italiji. — Ali poznate Slovenske gorice? Ali pa še boljše: ali ste že bili na Goričkem? Tam ste videli okoli sv. Jurija, Pertoče in Gornje Lendave lepe zelene hribočke. Dobro! Sedaj

pa si mislite na Goričkem eno vas, katero že hočete. Vas ima veliko hiš; nekatere so lepe, druge pa so bolj uboge. Mislite si eno hišo, ki je bolj revna in majhna, zraven nje se drži šupa in hlev za eno ali dve kravi pa še za kako kozo. Če imate v mislih tako hišo, si mislite v njej družino, katere najmlajši član je mali Janči ali Vanek. Sedaj pa si mislite, da je Goriška s tisto vasjo in revno hišo v daljni italijanski deželi. Sedaj že veste, kako je bilo pri Boskovih.

Ko je bil Vanek dve leti star, so mu umrli oče. Revček še ni nič vedel, kaj se je zgodilo z ljubljnim atekom; mislil je, da oče samo spiyo, pa ko so jih odnesli, jih ni nikdar več videl. Sreča za Vaneka je bila to, da so bili njegova dobra mati Marjeta še močni, da so mogli s trdim delom preskrbeti kruha in obleke za osirotelo družinico. Kmalu je moral tudi Vanek prijeti za kako delo. Prinesel je mami v kuhinjo drv in vode ali jim kako drugače pomagal. Komaj je toliko zrastel, da je mogel vsaj za silo dohajati kravo, so mu že zaupali službo pastirčka. On je pasel, mama in starejša dva brata so pa delali na polju. Pri Boskovih je bilo vse tako, kakor je v naši vasi na našem domu.

Mama Marjeta so zelo pazili na Vaneka, da bi ostal vedno dober in priden. Navadili so ga, da je bil lepo ubogljiv. Včasih je bil malo svojeglav. Pa skrbna mama so ga tudi te napake odvadili, tako da je bil mali Vanek mami v veselje. Naučili so ga tudi moliti, ko je bil še čisto majhen in je komaj že znal malo govoriti. Tako je prve svoje besede izgovarjal v čast Bogu in

Rojstna hiša sv. Don Bosko Janoša.

aebeški mamici Mariji. Kako žalostno pa je to, da se nekateri otroci najprej naučijo slabih in grdih besed, da znajo že celo preklinjati, o molitvi pa še nič ne vedo. S prvimi besedami, ki jih izgovarjajo, že žalijo Boga in Marijo. Mama Marjeta so že vedeli, kako je prav.

Tudi v cerkev so ga peljali mama s seboj, čeprav je bilo precej daleč treba iti. Kakšno veselje je bilo to za Vaneka! Ker je bil že lepo poučen, mu v cerkvi ni bilo nič dolgčas. Lepo se je zadržal in molil je, kakor je videl moliti mamico. Vedel je že dobro, da je na oltarju živi Jezus in zato se ni oziral okoli po ljudeh. Kako malo je takih otrok! Ko je bil že malo večji, je posebno rad poslušal pridigo. Tako skrbno je pazil na vsako duhovnikovo besedo, da mu ni niti ena ušla mimo ušes. Saj mi ne boste verjeli, če vam povem, da je znal doma celo pridigo na pamet ponoviti. Pa je le res bilo tako. Ker je tako pridno poslušal pridige in si vse dobro zapomnil, zato je pa vedel, kaj mora delati, da bo Jezusu in Mariji dopadljivo. Če bi vsi otroci tako poslušali pridige, kakor naš Vanek, bi ostali vedno ljubljenci božji in Marija bi jih bila vesela. Saj ne rečem, da bi si morali celo pridigo besedo za besedo zapomniti, kaj še! To je mogel le Vanek, ki mu je Bog dal zelo dobro glavo. Vendar pa si bomo marsikaj zapomnili, če pazljivo poslušamo, kaj mašnik povejo pri pridigi.

2.) Na vasi med tovariši.

Saj veste, kako je, če imajo dečki preveč časa in pohajkujejo okoli brez dela. Marsikaj naredijo, kar ni prav. V tisti vasi je bilo veliko takih dečkov. Na cesti so se po prahu valjali, kričali in se radi med seboj pretepali. Nekateri so tudi grdo preklinjali in s tem žalili dobrega Boga. Vanek je dobro vedel, da je preklinjanje in grdo govorjenje grešno. Tudi tega so ga mati naučili in v cerkvi je to velikokrat slišal, da z vsakim grehom močno razžalostimo dobrega Očeta v nebesih in tudi se joče nad takimi otroki, ki se ne bojijo delati greh. Vanek je sklenil, da se bo vedno skrbno varoval vsakega greha in da bo tudi drugim tovarišem prigovarjal, naj ne žalijo Boga. Ko je imel kaj časa, je zelo rad šel tudi on na vas med dečke, da so se skupaj igrali. Otroci so ga bili silno veseli, ker je on znal veliko lepih iger in je znal tudi pripovedovati lepe povesti. Če pa je kdaj komu ušla vpričo njega kaka grda beseda ali kletev, je Vanek postal resen in žalosten. Takoj je povedal dečkom, da je

to greh in da tega ne smejo nikdar več delati, drugače sploh ne bo več prišel med nje na vas. Ta pogumni opomin je tako pomagal, da niso dečki potem nič več grdo govorili in so se vedno lepo obnašali, če je bil Vanek med njimi.

Zares se moramo čuditi pogumnemu Vaneku, da si je upal tako posvariti starejše in veliko močnejše tovariše. Prav lahko bi ga bili natepli in nagnali domov; Vanek je to vedel. Toda tudi tega se ni bal, da je le obvaroval druge pred grehom. Koliko bi si mogli od našega Vaneka naučiti naši dečki. Kako grdo včasih šolarji med seboj govorijo; pa vedo, da je to greh. Če bi bil med njimi vsaj eden tak kakor Vanek, da bi jim povedal pogumno takole: tega ne smemo! To je greh! Zaigrajmo rajši kako igro. Oj dečki, učite se od Vaneka in ga posnemajte!

3.) Počitnice.

V tistih časih je bilo s šolami in počitnicami vse drugače, kakor je sedaj, ko mora vsak otrok v šolo hoditi. Takrat še tisti niso mogli v šolo hoditi, ki bi bili radi hodili. Šol ni bilo in tudi učiteljev ne. Sedaj imamo hvala Bogu šolo že skoraj v vsaki vasi. Takrat pa je bilo treba iti do šole zelo daleč, včasih po več ur daleč. Zato večina otrok ni hodila v šolo. Imeli so torej vedno počitnice. To je bilo za otroke zelo slabo, čeprav so bili s počitnicami po večini prav zadovoljni. Veseli so bili.

G. Kerec s Kitajčki.

Salezijanci med Kivarci. (G. Trampuž sedi.)

Vanek je bil pa žalosten. On bi se bil rad naučil pisati in čitati, pa kako se naj nauči brez šole. Oh, ko bi mogel hoditi tudi jaz v šolo. Tako je vzdihoval sam pri sebi. Globoko v srcu je skrival veliko željo, da bi postal mašnik. Če pa v šolo ne bo mogel hoditi, tudi mašnik ne bo mogel postati. Ali razumete sedaj, zakaj je bil Vanek žalosten?

Kako se je pa Vanek razveselil, ko se mu je nepričakovano odprla pot do učenja. Poslušajte, kako se je to zgodilo. Povedal sem že, da je Vanek zelo rad in pazljivo poslušal pridigo ob nedeljah. Neko nedeljo je šel iz cerkve domov. Pa ga srečajo gospod kaplan in ga vprašajo:

»Kje si pa bil?«

»V cerkvi pri pridigi« odvrne Vanek.

»Ali si si kaj zapomnil, o čem je bila pridiga?«

»Seveda sem si«, se je Vanek moško odrezal.

»No, pa mi povej, če res kaj veš«, so rekli gospod kaplan.

Tedaj se je Vanek vzravnal in v eni sapi gladko na pamet povedal celo pridigo. Gospod kaplan kar niso mogli verjeti in so se silno čudili. Spoznali so, da je Vanek izreden deček. Vprašali so ga potem, čigav je, koliko je star in kaj bi bil rad, kadar bo velik. Vanek jim je vse lepo povedal in potem še potožil,

da je zelo žalosten; postal bi rad mašnik, pa ne bo nič, ker ne more hoditi v šolo. Tedaj so pa gospod kaplan rekli:

»Vidiš Vanek, če je tako, bova pa kar midva naredila. Kar jaz te bom učil, samo od mame moraš dobiti dovoljenje. Pojdi sedaj domov pa vprašaj mamo in če ti bodo dovolili, smeš že jutri priti k meni v šolo.«

Da bi vi videli kako je Vanek poskočil, ko so gospod kaplan odšli. Sedaj se bo lahko učil. Tako je tekel domov, kakor bi mu gorelo za petami. Doma je mami vse povedal. Seveda je dobil dovoljenje. Tedaj je Vanek zavriskal od veselja. Konec je bilo zanj počitnic, ki so mu povzročile toliko žalosti. Začelo se je novo življenje.

4.) Sanje.

Če bi mi sedajle začeli pripovedovati vsak svoje sanje, bi ne bilo konca. Nekateri lahkoverni ljudje pravijo, da sanje vedno kaj pomenijo. Marsikje imajo pri hiši celo sanjske bukve, kjer so razložene razne sanje. Čudno, da ljudje v to tako radi verjamejo. Bolj verjamejo sanjskim bukvam, kakor duhovniku, ko govori s prižnice. Povedati vam moram, da je to neumnost in da je to lahko tudi greh. Sanje so sanje in ne pomenijo nič. Zato nam tudi katoliška vera ne dovoljuje, da bi se zgubljali v te bedarije.

Vaneku se je tudi sanjalo, kakor nam vsem. Pa on je imel še drugačne sanje; bile so pravzaprav prikazni in razodetja, a on jih je vedno imenoval sanje. Da niso bile to navadne sanje, vidimo iz tega, ker so se vse tako uresničile. O takih sanjah vam bom torej nekaj povedal.

Ko je bil Vanek 5 let star, se mu je sanjalo. Naj nam sam pove, kako je bilo. On najbolje ve! Takole je pripovedoval sam:

»Zdelo se mi je, da sem na velikem travniku, kjer je bilo polno otrok. Podili so se sem in tja, igrali, se pretepali in vmes sem slišal tudi kako kletev. To me je tako razburilo, da sem skočil med nje in jih začel oblagati z zaušnicami, da so se godrnjaje in jezno umikali.

Tedaj pa stopi k meni od nekod lep mož v krasnem dolgem oblačilu. Njegov obraz je bil tako svetel, da mi je pogled jemalo. Po imenu me je poklical in mi prijazno rekel: »Tako ne smeš; s tepežem ne boš nič opravil. Pridobil jih boš z ljubeznivostjo in s krotkostjo. Pojdi med nje ter jih pouči, kako grd je greh in kako lepe so čednosti.« Jaz sem mu pa odgovoril: »Kako jih

bom učil, če pa ne znam.« On pa mi je pokazal z roko na krasno gospo in rekel: »K njej pojdi, ona te bo učila.«

Jaz sem strmel, gospa pa me je prišla za roko in mi rekla: »Poglej!« Ozrl sem se po travniku, pa čudno, nobenega dečka ni bilo več. Pač pa se je podilo tam vse polno različnih zveri, ki so se grizle in renčale, da je bilo groza. Gospa pa mi pravi:

»Vidiš — tu je tvoje delo. Postati moraš ponižen, srčen in krepak. Kar se bo sedajle s temi zvermi zgodilo, to moraš storiti ti z mojimi sinovi.« In glejte čudo, pred mojimi očmi so se zveri spreminjale v pohlevna jagnjeta, ki so ljubeznivo skakljala okoli Gospoda in Gospe. Takrat tega nisem nič razumel. Gospa pa mi je položila roko na glavo in rekla: »Razumel boš vse, ko pride čas.«

Ko je Vanek premišljeval o tem, je vedel, da sta bila tisti Gospod in Gospa sama Jezus in Marija. Nič več mu niso šle iz spomina besede »To moraš ti storiti z mojimi sinovi!« Te sanje so bile odločilne važnosti v njegovem življenju. Vedel je, da ga Bog hoče in da ga Marija kliče k posebnemu delu, da bi namreč zveri spreminjal v jagnjeta.

5.) Komedijant.

Nekoč je Vanek razpel od jablane do hruške vrv, poiskal si dolg kol in poskusil hoditi po vrvi. Kolikokrat mu je spodletelo. Pa poskušal je tako dolgo, da se mu je nazadnje vendar le posrečilo priti po vrvi od jablane na hruško in potem nazaj. Koliko truda je bilo treba, da se je tega navadil! Potem se je učil stati na glavi, hoditi po samih rokah, navadil se je na vse mogoče načine zvijati, skakati in se prevračati, da je bilo res nekaj čudnega. Kaj ga je neki prišlo, da se je začel s temi rečmi baviti ta naš pridni Vanek?

In še ni bil s tem zadovoljen. Če je bil kje semenj, je Vanek gotovo šel tja. Skrbno je opazoval razne komedijante in čarodeje pri njihovem opraviilu. Dobro si je zapomnil, kako naredijo to in ono. Potem pa je doma sam poskušal in se vadal. Tako se je polagoma naučil silno veliko najrazličnejših umetnij. Če si mu dal dinar, ga je pojedel in ga takoj nato izpod tvojega nosa potegnil. Petelinu je odrezal vrat in ga spustil. Petelin se je malo otresel potem pa glasno zapel, kakor da mu je bila ta stvar všeč.

Vanek bi bil takrat nastopil svojo pot po svetu in bi kazal ljudem te umetnosti. Koliko denarja bi si bil zaslužil! Toda

Vaneku ni bilo za denar. Teh stvari se ni zato učil. Spominjal se je vedno onih sanj. Vedel je, da so zverine pomenile ljudi, mlade dečke, ki ne živijo lepo in svoje duše omadežujejo z grehi. Videl je Vanek, kako veliko je takih revežev tudi v njegovi vasi. Vse te je hotel spremeniti v jagnjeta, da bi vsi s čistimi in lepimi dušami hodili za Jezusom in Marijo, dokler bi se vsi ne sešli nekoč v nebesih. Zato se je Vanek učil teh komedijantskih umetnosti,

Potem je Vanek velikokrat takole naredil: V nedeljo zjutraj je šel k sv. maši, pristopil k sv. obhajilu in goreče molil za svoje tovariše, da bi jih Bog varoval greha. Pri pridigi je zelo pazil, da jo je potem znal ponoviti. Potem pa je naznanil v domači vasi za popoldne veliko prireditev. Vsi mladi in stari so že komaj čakali, kaj bo popoldne pokazal mali umetnik. Vanek je vedel, da so nekateri v cerkvi med pridigo spali, drugi pa pri pridigi sploh niso bili. Vedel je pa tudi, da brez pouka, brez pridig ljudje ne morejo lepo krščansko živeti; vedel je, da brez pouka in brez molitve postanejo ljudje kakor zverine. Zato je popoldne takole naredil: ko so prišli skupaj ljudje iz cele vasi, da bi gledali predstavo, jim je razložil, kaj vse jim bo pokazal, da so bili vsi še bolj radovedni. Potem pa je rekel:

»Preden začnemo s predstavo, bomo zmolili sv. rožni venec.« In je začel glasno moliti. Potem so zmolili še litanije Matere božje. Tedaj so se ljudje oddahnili in vsi so mislili: sedaj se bo začelo. Vanek je reštopil na stol, da so ga vsi videli, pogledal je okoli in ko je bilo vse tiho, je spregovoril:

»Sedaj pa še poslušajte pridigo, ki je bila danes zjutraj v župni cerkvi.« — Nekateri so zagodrnali, toda Vanek ni odnehal.

Po vsem tem je bila šele predstava. Vanek je pokazal toliko zanimivega in čudovitega, da so drugo nedeljo vsi zopet prišli, čeprav je bilo zopet treba poslušati pridigo in moliti rožni venec. Vanek je imel pri vsem tem samo eno misel, kako bi zveri spremenil v jagnjeta, kako bi duše reševal za nebesa.

6. Študent.

Janez Bosko ni bil študent, kot so danes študentje v naših krajih. Vse drugače se mu je godilo. Od doma ni dobil nič drugega kot majhno culico s kosom kruha in revno, že ponošeno obleko. Mama mu ni mogla dati na pot denarja, da bi si plačal stanovanje in kupil knjige. Brez vsega je bil, le dobro voljo in pogum je imel s seboj pa na božjo pomoč je zaupal. Kakšno je

bilo tako življenje, si more predstavljati le tisti, ki si je sam brez sredstev v tujem mestu daleč od doma nabiral učenost po šolskih klopeh. Marsikdo izmed nas bi obupal in šel rajši nazaj domov za pastirja. Študent Janez Bosko ni obupaval. Z delom si je prislužil, kar je rabil. Bil je za krojaškega vajenca, izučil se je mizarstva, služil je za natakarja v neki kavarni, tudi kuhar in pek je bil nekaj časa; pogostokrat je zahajal pomagat v neko kovačnico; vse je delal samo da se je preživljal. Pri vsem tem pa je še študiral in to tako pridno, da je bil v šoli vedno med prvimi. Včasi se mu je kar vrtelo v glavi, tako je bil lačen. Gotovo bi bil omagal, če bi mu ne bili pomagali dobri tovariši, ki so ga imeli zelo radi zato, ker je bil tako dober in vedno vesel. Tako je dobil včasi od tega kos kruha, od drugega kaj malega denarja in tako je šlo. Trnjeva je bila pot; Toda junaško jo je prehodil in s krasnim uspehom končal svoje študije na srednji šoli. Kako je prepevalo njegovo srce v veselju ko je mogel stopiti v bogoslovje. Hitro se je sedaj bližal svojemu cilju. Njegova vroča želja, biti duhovnik — ta želja se mu bo kmalu izpolnila.

7. Don Bosko.

Končno je prišel zanj oni zaželeni trenutek, ko so se mu vendar uresničile sanje in želje njegovih mladostnih dni. L. 1841. je stopil pred oltar Gospodov in daroval prvo sveto mašo. Da bi mogli mi takrat videti v njegovo dušo! Na praznik presv. Rešnjega Telesa je pa daroval v domači fari slovesno sv. mašo. Kako so ga gledali tisti, ki so se nekoč udeleževali njegovih komedijantskih iger! Kako so ga občudovali vsi, ki so vedeli, kako težko pot je moral prehoditi in koliko je moral pretrpeti, preden je prišel do oltarja!

Nekoč je bil na vasi znan pridni in veseli Vanek, potem je bil v daljnem mestu odločen, pogumen, vesten a še vedno veseli študent Janez, sedaj pa stoji ves blažen in ves božji pred oltarjem in daruje Bogu zahvalno daritev; sedaj je duhovnik, sedaj je don Bosko (don je taljanska beseda in pomeni isto kot duhovnik, mašnik). Prišel je torej do cilja. Ali res? Nekoč si je res postavil cilj, postati mašnik. Toda sedaj si je postavil že drugega, ki ga hoče kot mašnik doseči; negov visoki cilj je sedaj: rešiti veliko, veliko duš.

Da bi imel ta svoj veliki poklic vedno pred očmi, si je napisal na papir z velikimi črkami tale stavek: »Daj mi duše, dru-

go vzemi!« Ta papir z napisom je obesil na steno, da bi tako imel vedno pred očmi in v spominu svoj veliki cilj. To je bilo njegovo geslo, njegov življenjski program.

Don Bosko se je pa tudi vedno ravnal po tem geslu. Saj je že v mladosti delal za duše. Ko pa je bil duhovnik, je pa sklenil, da bo žrtvoval prav vse svoje moči in zmožnosti v dušno in telesno korist mladih dečkov. Vedno se je trudil na vse načine, delal je podnevi in ponoči in vse s tem namenom, da bi čim več duš rešil iz krempljev hudega duha in jih pripeljal k Jezusu in Mariji. Nihče drugi ne ve kakor sam Bog, koliko zveri je spremenil v jagnjeta, koliko mladih duš je rešil večnega pogubljenja. Da bi jih še več rešil, je sezidal velike zavode in cerkve, ustanovil je salezijansko družbo, ki nadaljuje to njegovo delo, pisal je knjige, poučeval nevedne, pomagal revežem; za vse je imel vedno odprto srce.

8. Sovražniki.

Kdo bi mogel verjeti, da bi tako dober človek, kakor je bil don Bosko, mogel imeti kakega sovražnika. Saj ni prav nič za sebe delal, nič ni zbiral denarja, nič ni imel premoženja. Vse, kar je dobil, je razdelil med uboge. Pa vendar je imel don Bosko strašnega sovražnika. Saj si že lahko mislite, kdo je to bil. Čisto jasno je, da je moral biti hudobec strašno jezen na don Boska, ki je že toliko duš iztrgal iz njegovih krempljev. Hudobec bi ga bil najrajši uničil, če bi bil Bog to dopustil. Hudobec je pa pridobil na svojo stran proti don Bosku svoje pomagače na svetu. Takih pomagačev ima hudi duh vsepovsod. Morda je kateri celo v našem kraju. Posebno veliko jih ima med mladimi fanti. Oh, koliko hudobčevih pomagačev je po mestih. Taki ljudje niso prijatelji duhovnikov in cerkve se radi izognejo. Taki ljudje — hudobčevi zavezniki in prijatelji so torej tudi začeli sovražiti don Boska in so ga hoteli ubiti.

Poslušajte, kaj se je nekoč zgodilo. Nekoč je šel don Bosko pozno zvečer domov. Bilo je že precej temno in cesta je bila samotna. Kar planeta izza nekega grma proti njemu dva moža z debelimi koli v rokah. Ubežati ni bilo več mogoče. Že sta zavihtela kole nad don Boskovo glavo; tedaj pa strašno zarjove ob don Boskovi strani velik siv pes in se zakadi v napadalca, da sta takoj ležala na tleh in vpila na pomoč. Pes je bil tako močen, da se ga nista mogla ubraniti. Prosila sta don Boska, naj ju reši strašne zveri. Don Bosko je tedaj poklical psa k sebi.

Don Bosko z mladino.

Tedaj sta se šele lahko pobrala. Zbežala sta hitro proč in na vso moč tekla, da bi ju strašna zverina zopet kje ne dobila v zobe. Pes pa je spremil don Boska čisto do doma, tam pa je izginil. Don Bosko je moral večkrat tudi ponoči kam iti. Tedaj se mu je vedno na poti pridružil tisti veliki sivi pes, in ga rešil premnogokrat gotove smrti. Čigav pa je bil ta pes ali odkod je prišel in kam je potem izginil, tega pa tudi don Bosko sam ni vedel. Gotovo pa je to, da je Bog varoval don Boska, da mu hudobni ljudje niso mogli kaj hudega storiti.

9. Don Boskovi dečki.

Srečni dečki, ki so imeli takega prijatelja in vzgojitelja. Don Bosko je dečke zelo ljubil, vse brez izjeme. Rekel jim je velikokrat: Bodite veseli, le poskakujte in igrajte se. Samo greha nikar! Edini naš sovražnik je hudobni duh s svojimi zavzniki. Nikoli se mu ne vdajmo! Don Bosko je povedal dečkom tudi, katero orožje je v boju s hudobnim duhom najboljšo. Rekel je: dečki, če boste pogostokrat prejeli Jezusa v svetem obhajilu, se vas bo hudobec strašno bal. Kdor hoče zmagovati, naj hodi pogosto k sv. zakramentom. To je za hudega duha najstrašnejše orožje. In še eno je: pobožnost do Marije, nebeške naše matere. Z Marijo boste vedno zmagali. Ljubite Marijo.

Srečni dečki, ki so se ravnali po don Boskovih nasvetih! Naredimo še mi tako. Don Bosko tudi nam kliče takole: okrepčajte se z nebeškim kruhom in boste pod Marijinim varstvom srečno prišli skozi razburkano morje tega življenja za menoj v nebeško domovino!

10. Marija Pomočnica.

Don Bosko je tako ljubil Marijo, da ni nikoli nobenega dela začel brez nje. Vedno je ponavljal, da on sam ni nič naredil. Vse je naredila Marija. Don Bosko je ozdravil veliko bolnikov; pa kako jih je zdravil! Mislite, da tako kakor naši zdravniki, da jim je dajal razne kapljice in praške. Nič! On je vsakemu bolniku naročil tole: Moli k Mariji Pomočnici, opravi sv. spoved in prejmi sv. obhajilo; zaupaj v Marijo in boš ozdravel. Kdor se je ravnal po tem navodilu, je vsak ozdravil po Marijini priprošnji. Don Bosko je vedno zaupal v Marijo in je vsem priporočal češčenje in ljubezen do nje. Če bi hotel povedati vse, kaj je storil don Bosko z Marijino pomočjo, bi moral napisati debele knjige. Posnemajmo don Boska in častimo Marijo!

Kivarci igrajo nogomet.

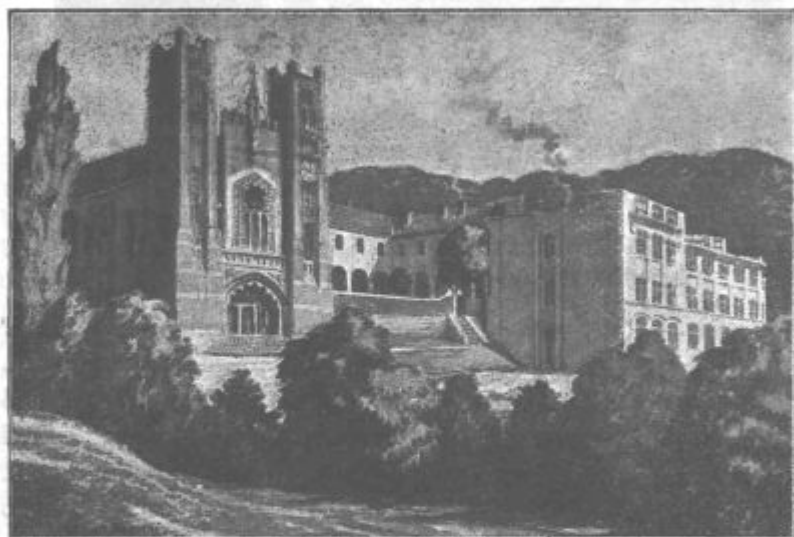
11. Marijikin Ograček.

Na koncu naj vam še tole povem, da je don Bosco naredil na stotine Marijikinih ogručekov. To se vam morda čudno zdi, pa je le res. Vsak salezijanski zavod (in vsak salezijanski zavod je don Boskov zavod, da boste vedeli), vsak salezijanski zavod je Marijikin ogruček — Marijin vrtec. To so Marijini zavodi. Vsi prebivalci so Mariji posvečeni, vsi so njeni otroci, vsi so njene rožice, ki jih goji in neguje Marija. Kdor je že bil v kakem takem zavodu, je gotovo opazil vse polno Marijinih podob. Mesec Majnik je v salezijanskih zavodih en sam velik praznik. Tako je hotel don Bosko, tako hočejo tudi njegovi sinovi, ki so se od očeta naučili ljubezni do Marije.

Ker je don Bosko tako ljubil Marijo in je njej na čast in Bogu v slavo postavil in ogradil toliko rodovitnih vrtov po vsem širnem svetu, se danes gotovo tudi z veseljem ozira na tale vaš Marijikin ogruček, ki širi Marijino slavo med prekmursko mladino. Današnja številka je posvečena spominu tega velikega Marijinega častilca. Don Bosko danes z veseljem gleda iz nebes tudi na vse čitatelje Marijikega ogručeka in jih vse blagoslav-

lja ter prosi pri Bogu za nas z našo nebeško mamico Marijo, da bi bili vsi mi res dobri njeni otroci, da bi bili vsi mi krotka jagnjeta Kristusove črede in da bi vsi mi imel vedno velik strah pred grehom, kakor ga je imel mali Vanek in sedaj velik svetnik — sv. Janez Bosko.

Sveti Janez Bosko, prosi za nas!

Cerkev Marije Pomočnice na Rakovniku.

Pripomba: Če bi kdo rad kaj več čital o don Bosku, naj naroči knjigo »Junak s pristave«. Samo 10 Din stane, pa je v njej toliko slik in tako lepih dogodbo, da vam ne bo nikoli žal, če jo boste čitali. Pišite eno karto na naslov: Salezijanci, Rakovnik, Ljubljana. Pa tudi drugih knjig je že več pisanih o don Bosku. Majhna knjižica stane samo 1 Din. Celega življenjepisa o don Bosku pa v slovenskem jeziku nimamo. Napisan je v italijanskem jeziku in obsega 13 debelih knjig; vsaka knjiga ima okoli 600 strani.

Blaženi Herman Jožef.

Sv. Bernard, veliki Marijin častilec trdi, da Marija nikomi nikdar ne ostane dužna. Vsakomi povrne, ka njej što da, pa ešče dosta več njemi da.

Smo čüli, ka je šolarček Hermanek zavrgo svoje igrače i pribežao v cerkev, da tü počasti Marijo i moli njenoga Jezušä, pod podobov krüha skritoga. To lübezen njemi je v cerkvi prikazala, gda je mesto zmenjanja šo v cerkev. Vido jo je na velikomi oltari, šteri je bio z visokimi železnimi gatri ograjen, da nišče ne mogo notri, če so gatre bile zaprte. Marija je v rokaj držala svojega lüblenoga Jezušä, poleg je pa bio sv. Ivanek. Zdaj si Mati boža sede v eden stolec, Jezušek i Ivanek se pa začneta zmenjati. Hermanek gleda to z punim veseljom. Naednok ga Marija zove, naj ide notri pa se zmenja z Jezušekom i sv. Ivanekom. Odgovori dobroj nbeskoj Mamiki, ka bi rad šo, samo, ka so gatre zaprte i visoke, nema pa ni klüča, ni lestvice. Marija njemi odgovori, naj samo proba skoz priti, ona njemi bo pomagala. Deček proba skoz gater, pa nemre, samo, gda njemi Marija roko ponüdi, te pride skoz železnih i zaprtih gater k Jezušeki i Ivaneki, pa se v neizmernoj radosti zmenja z njima, dokeč ne k večernicam odzvonilo. Marija je z veseljom gledala božega Sineka i svetiva dečka, kak so se zmenjali. Hermaneka je pa smekno en cvek, gda se je vlekeo skoz gater. To trpljenje njemi je Marija zato dala, naj bo vreden prijatelček Jezušekov, naj de se smeo ž njim zmenjati. Po končanoj igri je Marija pali pomagala Hermaneka skoz gater i nebeska prikazen je preminola.

Drago detece, ka se včiš ti z toga? Dvoji je navuk, šteroga ti ponüja ta lepa zgodbica, vcepi si ga v srce. Prvi je veliko zavüpanje do nebeske Mamike, zavüpanje, ka ti ona ne ostane dužna, ka ti vse v obilnosti poplačä, ka njej na čast včiniš. Pa delaš kaj njej za čast? Nosiš njeno svetinjico? Poznaš sveti škapuler? Moliš sv. čislo? To vse plača Marija. Najbole pa plača, če še ogibleš greha zavolo njenoga Jezušeka i če Boga pri sv. obhajili rado k sebi jemleš. Drügi navuk te pa vči na zatajüvanje, drago dete. Hermanek je zavrgo igro i sprejeo trpljenje od cveka zavolo Jezušeka, zato ga je dobo za pajdša. Ne kadi, ne pij alkoholnih pijač, ne nosi gizdave obleke, drago dete, zavolo Jezušeka! Če njemi daš to i spodobno zatajüvanje, bo tüdi tebi Jezušek prijatelček in bo pri tebi pri vsakoj igri, ka se ne zagrešiš, nego ostaneš veselo, nedužno detece.

Našim malim o Mali Tereziji.

Rožice.

»Danes povem, kako je Terezika pokazala malemu Jezusu, da ga lubi. Kajne, vsi imate radi cvetke? To je lepo in prav. Vsi ljubimo cvetje. Posebno radi imamo rožo, kraljico cvetic. Če imamo koga radi, mu podarimo rože, ga obsipavamo s cvetkami.«

»Za god dam mamici vedno šopek rož.«

»Jaz pa tudi očku in gospodu učitelju.«

»Lepo, lepo!«

»Mala Terezija je tako prisrčno ljubila Jezusa, da mu je pozimi in poleti nosila rožic.«

»Tudi pozimi? Kje jih je pa dobila?«

»Da, tudi pozimi, ker je rožice nabirala v srcu. Tam vedno cvetó.«

»Od tretjega leta se je pri vsakem delu vprašala: »Ali bo Jezus tega vesel?« Če je spoznala, da bo vesel, je to takoj storila.«

»Kako pa je to spoznala?«

»Povedal ji je angel varuh in notranji glas vesti. Ko je dobro delo izvršila, si je predstavljala, da je z njim podarila Jezusu lepo rožico. — Koliko rož je natrosila Jezusu od tretjega do dvajsetčetrtega leta, ko je umrla! — Kako velik venec rož! Ker je malemu Jezusu tako lepo pokazaal, da ga ima rada, so jo v karmelskem samostanu, kamor je vstopila, imenovali Terezijo od Deteta Jezusa. Veselo je cskrbovala kip Malega Jezusa. Krasila ga je z zelenjem in cvetjem, in je s tem pokazala, kar je v srcu nevidno delala.«

Srečna Mala Terezija! Tudi vi ste lahko tako srečni, kakor je bila ona, če Malemu Jezusu trosite rožic.«

Trnje.

»Gotovo znate to ali ono pesmico?«

»Da, mnogo jih znamo!«

»Ali poznate tudi pesmico: Naša mala ...!«

»Jaz jo znam.«

»Povej!«

»Naša mala Minka
vsako stvar zameri,
rada se razburja
in še rajši cmeri.

Ko se v mlado cvetje
rožica ogrne,
ni ji prav, da roža
nosi tudi trnje.

Minkina sosed,
naša dobra Stanka,
ki se kakor ptička
smeje brez prestanka,

pravi sitni Minki:
bodiva vesele,
da so sredi trnja
rože se razcevele.

»Dobro! Lepo si povedala. — Kaj menite, katera deklica je bila srečnejša, — prva ali druga?«

»Druga.«

»Vidite, kakor Stanka je mislila in delala tudi Mla Terezija. Trnje je znala spreminjati v rožice. Ko je bila še prav majhna, komaj tri leta stara, se je včasih raztogotila in je celo udarila sestrice Celino. To je bil trn v njenem otroškem življenju. Ko je spoznala, kaj je storila, je zaplakala in skesano stekla k mami: »Tepla sem Celino, pa je ne bom nikoli več.« Tereziki je bilo žal, da je to storila. Zato stá ji očka in mama rada odpustila. In tudi Mali Jezus. Iz trnja je zrastle rožice. —

V lepem majniškem dnevu se je s polno košarico poljskega cvetja vračala s sprehoda. Veselila se je, da bo z rožicami okrasila oltarček. Toda stara mamica je prišla in jo prosila, naj ji da prelepi šopek. Tereziki je bilo težko, a prav nič se ni obotavljala. Veselo je dala babici vse cvetke. Zopet je spremenila trn v rožo za Jezusa. Mnogo takih rožic najdemo v Terezikinem življenju. A še več jih je, ki zanje nihče ne ve, — ker jih je mala junakinja pridno skrivala. Samo Bog jih je videl in štel. In to so bile najlepše, in najbolj dehteče.«

Žrtvice.

»Čudna beseda, kajne? Kako naj jo pojasnim? Razložila jo bo Mala Terezija z zgledi iz svojega življenja.

Poslušajte! — Dan se je nagibal k zatonu. Terezika je trudna in spehana prišla s sprehoda. Bila je silno žejna. Komaj je čakala na kozarec vode. Starejša sestra Pavlina pa ji je rekla: »Terezika! Ali se ne bi premagala, da bi zdaj ne pila? To bo mala žrtev, s katero lahko pomagaš rešiti grešnika.« — Deklica se je spomnila na pekel, kjer trpe grešniki na veke v strašnem ognju. Takoj se je odločila, da ne bo pila, zato, da bi s to žrtvico vsaj enemu grešniku odprla nebese. Dobri Jezus je pokazal, kako draga mu je bila ta rožica. — Terezika je bila že v postelji in bi s pekočo žejo kmalu zaspala. A prišla je Pavlina in ji prinesla sladke limonade. Vesela nad žrtvico zlate

sestrice, je dejala: »Pij, Terezika, pij! — Grešnika si že rešila.« Pavlina je imela prav. Bog gleda samo na dobro voljo.

Zdaj veste, kaj so male žrtvice in zakaj jih je Mala Terezija ljubila. Ko pojdete k počitku, razmišljajte, kakšno žrtvico bi tudi vi lahko darovali za rešenje duš.«

Pokorščina.

»Ali ste snoči razmišljali, kakšno žrtvico bi Jezusu darovali? —

Ali ste razumeli, kaj je žrtvica in kako nastane? —

Žrtvica je, kadar otrok veselo naredi nekaj, kar mu ni všeč. — Kdo pa največkrat od vas zahteva, kar vam ni všeč? —

»Mama.«

»Prav! Ubogljivost nudi najlepšo priliko za žrtve. Koliko malih žrtev lahko prinesete Jezusu, če ubogate!

Mala Terezija je bila zelo ubogljiva. Petletna je silno rada čitala pravljice in pripovedke. Najrajši bi bila ves dan sedela pri knjigi. Njena starejša sestra Pavlina ji je dovolila, da sme čitati le pol ure. — Ko je minilo pol ure, je Terezika takoj prenehala, pa naj bi bil odlomek Pepelke, Snegulčice, Palčkov ali Rdeče kapice še tako zanimiv. »Bil jima je pokoren«, pravi sv. Pismo o Jezusu. »Bila nam je pokorna«, so pripadle sestre Male Terezije. Nikoli ji ni bilo treba dvakrat ukazati. Nikdar ni pozabila najmanjšega povelja. Terezika je bila iz ljubezni do Jezusa vzorno pokorna. Posnemajte jo!

Lahko noč!

Dobro spite,

in zdravi vstanite!«

Usmiljenka.

»Gotovo imate doma kak dinar. — Kdo vam ga je podaril?«

»Očka.« — »Mamica.«

»Striček,« — »Teta.«

»Kaj napravite z dinarjem?«

»Kupimo bombone, čokolado, igrače.«

»Tako? — Mala Terezija je delala drugače. Ko je dobila kak »su«, ga je darovala siromaku. (»Su« se imenuje mali francoski novc, po naše: para.) Prosila je tudi starše in sestre, naj ji kaj darujejo za siromake. Ko je revež pozvonil, je Terezika stekla k vratom, mu nesla prihranjeni denar in košček kruha. Na izprehodu je bila presrečna, če se je približal siromak. Brž

je segla v očkov žep in iz njega potegnila denarnico. Z žarečimi lici je nesla revežu očetov milodar. —

Zakaj je tako ravnala? — Zato, ker je vedela, da je Jezus obljubil nebeško plačilo za vsak kozarec vodé, ki ga damo siromaku.

Veliko plačilo je prejela Mala Terezija za vso ljubezen in vsa dobra dela, s katerimi je razveseljevala siromake.

Še nekaj.

»Ali veste, kje je bila Terezika vsa drugačna kot ste vi?

Pri mizi, — pri jedi. Iz ljubezni do Jezusa je namreč jedla vse, kar so ji dali. Nikoli se ni čmerila, čeprav ji razne jedi niso prijale. Ljubko in prijazno se je smehljala, in se veselila, da tudi pri obedu lahko podari Jezusu šopek rož. Premagovala se je tudi, ko je dobila sladkarije in sadje, ki ga je imela zelo rada. Mislila si je: »Ta košček bo za Jezusa in ta grozdek tudi. — Gotovo ni imel tako dobrih reči kakor jaz.« Radostno je prinesla malo žrtvico. Samo Jezus je opazil. — Kako je bil vesel! —

Pri vseh prilikah, ki smo jih našteli, je Terezika Malemu Jezusu pokazala, da ga zelo ljubi. Ali jo boste posnemali in delali, kakor je delala ona?

»Bomo, bomo!«

»Vem, da včasih tako ravnate. Terezika pa je vedno tako ravnala. Nikoli ni delala po svoji volji, vse je opravljala iz ljubezni do Jezusa. In vi? — Prosite Malo Terezijo, naj vam pomaga, da jo boste vestno posnemali!

Kako je mogla, še majhna, tako odločno ravnati, povem jutri.«

Kje je našla Jezusa?

»Videli smo, da je Terezika silno ljubila Jezusa in mu je to skoraj vsak hip pokazala.

Kje pa je Jezusa spoznala? Saj je bila majhna, kakor vi in česar ne poznamo, ne moremo imeti radi. Kje je srečala Jezusa?

Jezus biva v vsaki katoliški cerkvi, v zlati hišici na oltarju, ki pred njo gori rdeča lučka. To zlato hišico imenujemo tabernakelj, rekli bomo: Jezusov domek.

Mali Tereziki so doma in v šoli pripovedovali o Jezusu. Vse si je dobro zapomnila. Ko je šla v cerkev, je pokleknila pred oltarjem, kjer biva Jezus v beli hostiji. Mislila je na vse lepo,

kar je o Njem slišala. Mirno in pobožno je molila. Ni se ozirala ne na desno, ne na levo. S sklenjenimi rokami je molila in prosila Jezusa, naj jo blagoslovi, ji da milost, da ga bo vedno rajši imela in da bi mu dajala mnogo, mnogo rožic. Uslišal jo je. Pred zlatim domkom je spoznala, kako je Jezus dober, kako zelo nas ljubi. Čeprav je Bog, se je skril v tabernakelj, da bi ostal med nami in prihajal v naše srce. Zato je Terezika komaj čakala, da pride Jezus k njej. Vedela je, da bo njegov poljub še slajši kot mamin in da bo Jezus njeno dušo prav tesno objel.

Takrat pa mali še niso smeli k sv. obhajilu. Terezika je dan za dnevom obiskovala Jezusa. Prejeti ga ni smela, ker je bila premajhna. Zato je sklenila, da ga bo za božič »ukradla«. To bi bila gotovo storila, pa ji je starejša sestra Marija zabranila. Saj veste, da se sme samo duhovnik s posvečeno roko dotakniti Jezusa v sv. hostiji. Nihče drug. — Nekega dne je Terezika na cesti srečala gospoda škofa. Ustavila ga je in prosila, naj dovoli, da bi vsaj desetletna smela k prvemu sv. obhajilu.

Kako je bila srečna, ko se ji je vroča želja izpolnila! — Skrbno in goreče se je pripravljala na vsak Jezusov prihod. Srce je okrasila z rožicami, da jih bo Jezus vesel.

In vi? — ali ste že bili pri prvem sv. obhajilu?

»Kako se pripravljate na veliki dan?«

»Kolikokrat ga prejimate?«

»Čim bolj Jezusa ljubite, — lepše ga prejimate.«

Mamica.

»Mala Terezija je imela zlato mamico, ki jo je iskreno ljubila. Nikdar ni šla od nje stran. Ko je shodila, je na vsaki stopnici obstala in klicala: »Mama, mama!« Šele potem je šla dalje, ko se je mamica oglasila: »Tukaj sem, dete!« Ko ji je mama povedala, da ljubi Bog dobro plačuje in hudo kaznuje, je Terezika vzkliknila: »Veš, mamica, če bi jaz kaj hudega storila, bi se skrila v tvoje krilo, pa bi me ljubi Bog ne mogel kaznovati.«

Pomislite kako grenko je bilo Mali Tereziji, ko je štiriletna izgubila zlato mamico. Ljubi Bog jo je poklical k sebi. Toda Bog skrbi za svoje.

Terezijina mama je vedela, da jo ima zlatolaska zelo rada in da je nanjo silno navezana. Težko ji je bilo, ker je slutila, da bo morala kmalu umreti in zapustiti svojo ljubljenko. Kaj je storila?

Povedala je Tereziki, da ima v nebesih še drugo mamó, mnogo lepšo, boljšo, mogočnejšo kot je ona, — Jezusovo mamó, Marijo, ki ljubeče skrbi za svoje otroke na zemlji.

Terezikina mama je umrla. Sirotica se je s solzami v očeh oklenila nebeške Mamice, preblazene Device Marije.

Jezusova presveta Matí je skrbno čuvala svojo malo varovanko in jo vedno spremljala. Terezijino življenje je bilo polno milosti in dobrot, ki jih je prejemale iz Marijinih prečistih rok.

V dolgi, težki bolezni se ji je Marija prikazala in se ji ljubeče nasmehnila. Terezika je takoj ozdravila. Marijinega smehljaja ni nikoli pozabila. Vse Terezikino življenje je bilo: ljubezen do Jezusa in Marije.

Predragi otroci! Kaj naj vam še povem? Koliko bi morala še povedati, da bi Malo Terezijo še bolje spoznali. A vaše glave so premajhne in ne bi razumele.

Zapomnite si tole: Terezika je bila vedno majhna, skromna, ljubezniva in prijazna. Zelo je ljubila Jezusa. Zato mu je trosila rožic, — malih žrtev. Po smrti jo je Bog in njegov namestnik na zemlji, sv. oče, zelo povelíchal. Zdaj je v nebesih zelo velika. Vsi jo častimo in ljubimo. — Vse, kar jo prosimo, nam lahko izprosi. V življenju je Jezusu trosila rožic, po smrti jih pa nam, ker je obljubila. Zato jo vsak dan prosite:

O Terezka, prosim te,
tri nebeške rožice;
poučuj in vodi me,
varuj čisto mi srcé
in v nebеса pelji me.
Amen.

(Karmel na Selu.)

REŠITEV VGANK.

Rešitev vganke 3. snopiča se glasi: 1. Mladina po zgledí Jezušovom mora rasti v modrosti strahú Božega. Tak nam pravi sam Bog, ka je tú modrost. Strah boží je pa v tom, ka se strašim greha, b) ka se strašim dobro ne delati.

Ka de mladina rasla v toj modrosti, to je v milosti, mora za to modrost, posvečujočo milost, prositi i jo mora gostokrat k sebi jemati. Jezuš v Oltarskom Svestvi je ta modrost, je sama milost. Pri svetoj meši se mora mladina kak najbolje oponašati i Jezuša prositi za pravo pobožno življenje i kem večkrat

se mora spovedati i Jezusa k sebi vzeti po sv. obhajili. To je pot za pridobitev i ohranitev posvečujoče milošče.

Dobili smo sledeče rešitve:

1. Mladina mora rasti v modrosti vere, lübezni do Boga, do svojih starišov in milosti božoj; 2. mora 1.) Boga lübiti 2.) ga gosto k sebi prejemati v podobi krüha i vina, 3.) moliti ga i milosti prosti.

Jerebic Jožef, Beltinci 161.

1. Mladina mora rasti v starosti modrosti, lübezni do Boga i bližnjega; 2. mora Boga lübiti, ga moliti i gostokrat v sv. prečišćvanji prejemati.

Horvat Julika, Beltinci.

1. Mladina mora rasti po zgledi Jezusa mladenca i 2. mora spunjati bože i cerkvene zapovedi.

Lang Jakob, Auriac, Francija.

1. V poniznosti i vseh jakostih pa 2. rada mora hoditi k sv. meši i svestvam.

Šeruga Jan., Beltinci.

Vsi 4 so približno rešili vganko. Sv. mešo so dobili april a10., gda sam njim proso svetost düše. — Stric.

Srčen:

Franke Anton, Satahovci 3. Rešo si pravilno, samo pozno si poslaol rešitev. Za nagrado smo Ti poslali podobico i »Zamorčka« s Koledarom v staro Martiničce, Križova 4. Tam se zgiasi.

Vsem. Prosim, naj se mi imena vseh dečkov i dekeo, malih pa velikih, ki širijo Marijkin Ograček kem prle dološejo. Širitelje Mar. Ogračka zglasite se i javite nam, koliko naročnikov mate.

Nove vganke.

1.

Sredi dol in počez se bere ime slovenskega mesta; vodoravno pa sledeče:

1. soglasnik	1.	a
2. plava nazaj	2.	a a a
3. moško ime	3.	b b e i k
4. slovensko mesto	4.	k k l i m m n
5. odbiranje za vojake	5.	o o o r r
6. se rabi v goricah	6.	r r r
7. soglasnik.	7.	r
	2.	

Navzdol in vodoravno v sredi se bere ime največje slovenske gore; vodoravno pa se bere sledeče:

1. soglasnik	1.	a
2. žival, ki rje pod zemljo	2.	a a a
3. jedilno orodje	3.	c g i i k
4. največja slovenska gora	4.	l l l n o r
5. ptica	5.	r s f t f
6. ima človek na tisoče	6.	v v ž
7. soglasnik	7.	ž
	3.	

K = r '8 — ma = le/2

Rešiti se mora do konca maja. Ki pravilno reši vse tri, dobi knjigo: »Življenje sv. don Boska«.

Hvaljen bodi Jezuš i Marija!

V imeni Jezusa i blažene Device Marije njim začnem pisati par reči, s šterimi ji srčno pozdravljam pa se njim zahvalim na daru. Za njuv god njim želim od njilvoga patrona svetoga Jožefa vse dobro, puno milosti, sreče i božega blagoslova. Za njlivo srečno zadnjo vŕo pa njim naj prinese Oča duhovni z Marijov, sveti Jožef, njlv patron, belo lelijo, štera de njim kazala pot v sveto nebo. Tak njim želela tiŕi moj ajtek i mama.

Bog ji naj živi!

Erjavec Marija, II r., Ljipovci 93.

Za god.

Z radostjov se pripravljamo na den njuvoga goda, prelŕbi stric. Lŕbi Bog jim daj zdravje. V svojoj lŕbezni jim naj nakloni mnogo srečnih dni, ka bi nam pisali ešče mnogo, mnogo v naš lepi list: Marijikin ogracek. Oni pa naj molijo za nas, ka bi mogli mi njuve navuke lepo gori vzeti i poleg njlj živet. Znam, o lŕbi stric, da ni roŕ brez trnja in ne žalosti brez veselja. Zato jaz ne prosim, da bi Vam i meni Jezuš odvzeo trpljenje, nego, da stopate Vi i mi njegovo trnjevo pot. Boŕe Srce naj jim bode še nadale pribeŕžališče. Moja darila za juv god bodo molitve. Bog jih ŕivi!

Kreslin Matilda, Gornja Bistrica.

Predragi mi stric!

Pribliŕavle se njuv god. Obhajamo ga v časi, ki se nam vidi najbole žalosten. Štem si v duŕnost, da se njim s tem skromnim voščilom izkaŕem hvaleŕen za vse prejete dobrote, Lŕbi Bog naj jih ohrani še mnogo let v zdravji i sreči. Nemam jim dati darila, a sprejmite to, ka mam, moje molitve, ki se vzdigavajo iz mojega srca k Bogi. Lŕbi Bog naj jih varje po vsej poti njihovoga ŕivljenja; sv. Joŕef, varvač, naj jih vodi povsod. Bog jih ŕivi!

Sprejeo sem Misijonski koledar i Kalendar Srca Jezušovoga, šteriva se mi jako dopadneta. Bog plati!

Joŕef Kreslin, Gornja Bistrica.

Hvaljen bodi Jezuš Kristuš!

Bog Vas ŕivi, dugo let zdrav i vesel. Bog daj, ka bi se včakali svojega veseloga dneva z menšimi grehi, z vekšim veseljom, na ovom sveti pa zadobiti dušno zveličanje. Zdaj pa Vas lepo prosim, če bi mi mogoči bili kaj darŕvati, ka sam velka sirota. Matere nemam. ŕe pred dvema letoma so nam vmrli. Šest dece nas je, pa grŕde zemle nemamo. Oča nas nemrejo vse oblačiti. Jaz nas moram vse pucati, pa sam ešče mala. Iz šole so me pŕstili, da so mi mati vmrli. Ešče ednok ji lepo prosim, či bi mi mogoči bil kaj poslati, ka nemam gvanta, da bi šla k meši.

Te kratek pozdrav Vam je napisala

Magdič Margita iz Renkovec.

(Pridi k strici z občinskim potrdilom, ki ga dobiš v Turnišči.)

Dragi stric!

Približao se je god sv. Jožefa in te god je zednim god našega vzgojitelja. Dragi stric, tudi moje srce Vam k godi srečo žele. Ka so najlepše Vam žele srca, vse Oča nebeski Vam podeli. Rožic nimam, da bi Vam podala pušice in ptičke me še tudi neso navčile pesem, da bi Vam zaspevala. Zato pa prosim Boga, naj Vam da srečo, zdravje, veselje in zadovolnost, da bi še lepše pisali v Marijikinom ograečki, šteroga vseli jako težko čakam. Lepo se zahvalujem za darilce.

Zbogom striček!

Baligač Tilika, vuč. 6. raz., Lipovci.

Predragi naš stric, ki zaleviete male cvetke.

Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Približao se je Vaš god. Zato Vam voščim srečo povsod. Cvetic še nej, prazne so trate, vendar mi ga bo zložila, jaz ga bom pa s srčecem povila. V te šopek mi Marijika tri rožice vplete. Prvo belo lilijo, angelsko pozdravljenje, drugo zgubljeno ovčico ali rožmarin in tretjo pa rdeči fajgelček, presveto krv. S prvov rožov Vas hočem pozdraviti, kak je angeo Gabrijel Marijo pozdravla. Z drugov cveticov pa prosim Boga, naj Vam da še vekšo milost, da bi še bolje združevali zgubljene ovčice v ero Gospodovo čredo. Ta tretja pa znamenitje tisto presveto krv, štero je naš Zveličar prelejal na križi ino štera je tekla iz prelüblenoga Srca, da bi nas pripelala v nebasa, kje je kraj večnoga veselja. Te tri rožice, dragi stric, Vam dam za spomin.

Gda pa pride Vaša zadnja vüra, naj Vam prideta Marijika i Jezusek na proti, Jezusek naj Vam Vaše srce spremenl v cvetočo lilijo, ki v raji diši, a Marijika naj Vam poda v roko venček dühovniškoga stanü. V raji se bote veselili in blaženost vživali s svojim patronom sv. Jožefom. Bog Vam daj, dragi stric, dugo življenje, po smrti pa večno veselje.

Tak ostanite dragi stric z Bogom

Micika Lebar, vuč. 6. raz., Lipovci.

Častiti gospod!

Najprej Vas pozdravljam v imenu naše Marije in blaženega Janeza Boska. Približuje se Vaš veseli god, a žal, da Vam nimam kaj dati, želim Vam le vse na boljše od blaženeg Boska in naše Marije Pomočnice. Daj Bog, da bi še dolgo živeli in nam urejevali naš listek, Marijikin ograeček.

Vai moji prijatelji in celo Martinišče Vam častita za Vaš god.

S prijateljem Vam pošiljava uganke za Marijikin ograeček.

Hajdinjak Alojz, I. r. gimn. Martinišče, M. Sobota.

STRICOV ODGOVOR.

Vsem dragim malim, ki so me za god s svojov lübeznostjov obsijali, se prav toplo zahvalim ino iz zahvalnosti obečam, da bom se do konca svojega življenja borio i trüdio za vas, draga dečica, i za vas, vsa slovenska mladina, da ostanete srečni, v düši vekomaj živi po milosti posvečujočoj.

Stric.